

HARLEQUIN®

Kingitused

Julia James

MAGNAADI
MUGAVUSABIELU

Originaali tiitel:

Julia James

Tycoon's Ring of Convenience

2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ketlin Tamm

Toimetanud Stella Sägi

Korrektuuri lugenud Inna Viires

© 2018 by Julia James

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2018.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D12356218

ISBN 978-9949-82-325-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Tänuõnadega JW-le ja CE-le

ESIMENE PEATÜKK

Peeglist vaatas vastu ilus naine. Heledate juustega, mis olid kaunikujuliselt näolt üle pea elegantsesse soengusse kinnitatud, säravate hallidega silmadega, mida rõhutas kallis kosmeetika, ja mahedas toonis huultega. Naise kõrvaletade küljes ja kaela ümber sätendasid pärlid.

Ta jõllitas oma peegelpilti tükk aega, ilma et oleks silmi pilgutanud. Seejärel tõusis ta järsult ja suundus õhtukleidi seelikusaba kahinal magamistoa ukse poole. Ta ei võinud rohkem viivitada. Nikos ei armastanud kellegi järel oodata.

Naisele meenus tema troostitu tegelikkus ning ütlus, mis teda lakkamatult kummitas.

„Võta kõik, mida soovid,“ ütleb jumal. „Võta ja siis maksa selle eest.“

Ta neelatas ja läks trepist alla abikaasa juurde, kes teda ootas. Jah, ta oli võtnud, mida oli tahtnud. Ja nüüd pidi ta selle eest maksma. Ja veel kuidas...

Kuus kuud varem

„Sa ikka taipad, Diana, et nüüd, mil testament on tõendatud ja sinu majanduslik seisund täiesti lootusetu, ei jää sul üle muud kui müüa?“

Diana tundis, kuidas peopesad süles rusikasse tõmbusid, kuid ei vastanud.

St. Clairi pere jurist jätkas: „Kehva seisukorra tõttu ei saa sa kinnisvara eest parimat hinda, kuid sellest peaks piisama, et tagada normaalne äraelamine. Võtan agentidega ühendust ja lükkan lumepalli veerema.“

Gerald Langley naeratas enda arvates julgustavalt.

„Soovitan sul puhkust võtta. Tean, et sul on olnud raske aeg. Sinu isa õnnetus, vigastuste põhjustatud vaikne hääbumine ja viimaks surm...“

Niisama hästi võinuks mees vaikida. Diana näoilme kivistus. „Ma ei müü.“

Gerald kortsutas tema kangekaelse tooni peale kulmu. „Diana, sa pead tõeale näkku vaatama,“ manitses jurist kärsitult. „Sinu osakutest ja muudest investeringutest saadav sissetulek võib olla piisav Greymonti tavapäraseks ülalpidamiseks ja haldamiseks või koguni remonditööde rahastamiseks, mis sinu isa meelest olid vajalikud. Värskeim hindamine aga, mille sa tellisid pärast tema surma, viitab sellele, et hädavajalikele remonttöödele – mida *ei saa* ära jätta ega edasi lükata – kulub *märksa* rohkem ressursi, kui keegi osanuks arvata. Sul ei ole selleks lihtsalt raha – pärast pärandimaksude tasumist. Rääkimata siseviimistlustöödest. Sul pole ka kunstiteoseid, mille müügiga lisaraha teenida – su vanaisa tasus nende abil oma pärandimaksud ja su isa müüs kõik järelejäanu, et tasuda *enda* omad.“

Jurist tõmbas hinge.

„Niisiis, kui sa ei saa just lotovõitu, mis on äärmiselt ebatõenäoline,“ jätkas ta üleolevalt, „on sinu ainuke pääsetee leida eriti täis taskutega rikas mees ja abielluda temaga.“

Mehe ilmetu pilk peatus viivuks Dianal, misjärel ta jätkas esialgse plaani tutvustamisega.

„Nagu öeldud, võtan agentidega ühendust ja...“

Tema näol peegeldus imestus. Klient oli püsti tõusnud.

„Palun ära tee endale tüli, Gerald,“ nipsas Diana samavõrd katkendlikul toonil. Ta haaras käekoti ja liikus kabinetiukse poole.

Ta kuulis selja taga Geraldil tõusmist. „Diana, mida sa teed? Meil on tarvis veel rääkida.“

Naine peatus, käsi ukselingil, ja pöördus mehe poole. Tema pilk ei väratanud kordagi. Ent mittemidagiütleva ilme varjus pulbitsesid tugevad tunded. Ta ei nõustu *iiialgi* oma kallist kodust loobuma. Iialgi! See tähendas talle kõik. Müüa kodu oluks sama, mis reeta sajandeid tagasi elanud esivanemad ja isa, kes oli tema nimel ohvri toonud.

Greymont, mõtles Diana läbi terava südamevalu, oli talle lapsepõlves pakkunud turvatunnet ja stabiilsust, mida ta oli hädasti vajanud, kui ema hülgas isa ja tema enda... Ta oli Greymonti säilitamise nimel kõigeiks valmis.

Kõigeiks.

Ent kui ta kõneles, polnud tema hääles emotsioonidest jälgegi. „Meil ei ole rohkem millestki rääkida, Gerald. Ja mis puudutab minu edasist tegutsemisplaani – kas see pole ilmselge?“

Ta vakatas viivuks ja tegi oma plaani teatavaks.

„Ma leian erakordselt rikka mehe ja abiellun temaga.“

* * *

Nikos Tramontes seisis oma Prantsuse Riviera luksusvilla magamistoa rõdul, painutas laiu õlgu ja silmitses Nadyat, kes all basseinis rusutult ujus.

Kunagi oli Nikos jumaldanud selle naise jälgimist, sest Nadya Serensky oli üks silmapaistvalt kaunitest tänapäevastest kuulsatest supermodellidest – ja Nikos oli nautinud ainuisikulist õigust tema üle. Ta oli saatnud maailmale selge signaali, et on omandanud üüratu rikkuse, mis Nadya silmarõõmul olema pidi.

Ent nüüd, kaks aastat hiljem, oli naise sarm peaaegu olematuks kahanenud ja hoolimata Nadya sagedasest meeldetuletusest, kui oivaline paar nad on – Nadya oma leekivpunaste juustega ja saja kaheksakümne sentimeetri pikkune Nikos oma süngelt ohtliku hoiakuga, mis oli nüü sama pilkupüüdev kui naise ilu, oli suhe jõudnud ummikseisu. Ja mis veelgi hullem, Nadya oli hakanud häbematult ja järjekindlalt vihjama, et nad peaksid abielluma.

Isegi kui Nikos poleks olnud temast tüdinud, ei näinud ta abiellumisel vähimatki mõtet – see ei pakkunud talle midagi sellist, mida tal juba polnud.

Ta ihkas midagi enamat punapäise kaunitari kuulsusest. Ta kibeles eluga edasi liikuma – jälle. Järgmist eesmärki saavutama.

Nadya oli olnud trofeearmuke, kes aitas tähistada Nikose saabumist maailma, kus raha määras staatuse – aga nüüd unistas mees juba trofeeabikaasast. Naisest, kelles oleks esindatud kõik, mida ta on terve elu otsinud.

Tema ilme tõsines nagu alati, kui ta sattus mälestuste rajale. Üüratu rikkuse ja kõige sellega kaasneva omandamine – näiteks villa eksklusiivses Cap Pierre'is, üks

kaunimaid ja kuulsamaid näolappe tema voodis ja terve rida muid luksusi – oli olnud esimene samm, eemaldumaks oma vihatud vanemate soovimatu abieluvälise „piinliku apsaka“ staatusest.

Vanemad olid eostanud ta iseka ja hoolimatu kõrvalehüppe käigus, hüljanud ta juba sündimise hetkel ning saatnud kasuperre, keeldudes tunnistamast, et neil temaga vähimatki pistmist on.

Nojah, aga Nikos kavatses vastupidist tõestada. Näidata, et ta on võimeline iseseisvate jõupingutuste tulemusena saavutama kõike, mida nad olid talle keelanud.

Üüratu rikkuse kokkukujamine oligi aidanud tõestada, et ta on abielurikkujast kreeka laevamagnaadi hüljatud poeg – ja isaga võrdselt maksejõuline. Abielumisega kavatses Nikos endale tõestada, et on ka arisokraatliku abielurikkujast prantslanna poeg, kes küünib samavõrd elitaarsesse seltskonda, ehkki pole muud kui soovimatu sohilaps.

Ta pööras järsult ümber ja läks tuppa. Sedasorti mõtted ja mälestused mõjusid alati mürgiselt ning tekitasid kibestumust.

Allkorrusel ronis Nadya veest välja, kui taipas, et Nikos ei jälgi teda enam. Ta ajas huuled vihaselt prunti, haaras rannakleidi ja põrnitses tühjaks jäänud rõdu.

Diana üritas igavust varjata, kui õhtusöögijärgne esi-
neja vatras kapitaliturgudest ja fiskaalpoliitikast – asjust, millest naine midagi ei teadnud ja mis teda põrmugi ei huvitanud. Aga ta oli tulnud City kaubandusühingu ametlikule õhtusöögile, sest teda oli kutsunud vana

tuttav – Toby Masterson. Keegi, kellega abiellumist ta kaalus.

Sest Toby oli rikas – ropprikas – mees, kes oli saanud päranduseks kommertspanga. Mis tähendas seda, et tal oli küllaldaselt ressursi Greymonti restaureerimiseks. Temasugusesse mehesse poleks Diana suutnud iialgi armuda – ja see oligi hea. Tema hallidesse silmadesse ilmus looritatud pilk. See oli hea, sest armastus oli ohtlik. Armastus rikkus inimeste õnne ja elu.

See oli rikkunud isa õnne, kui Diana ema oli hüljanud armastava abikaasa ja põgenenud jäädavalt koos miljardärist Austraalia meediamagnaadiga. Diana oli juba kümneaastasena teada saanud, kui ohtlik on armastada kedagi, kes ei pruugi su tunneteile samaga vastata. Ükskõik kas see on ema, kes mõtlemata hülgab oma lapse, või mees, kes murrab ta südame, armastamata teda vastu – just nagu Diana ema oli murdnud tema isa südame.

Teda tegi kurvaks teadmine, et isa oli pärast seda tema suhtes ülikaitsvaks muutunud. Kui Diana oli kaotanud ema, oli isa keeldunud kaotamast kodu, mida Diana oli nii väga armastanud – oma kullakallist Greymonti, ainukest kohta, kus ta oli end pärast ema lahkumist kaitstuna tundnud. Elu võis traumeerivalt muuttuda – armastatud ema oli ta hüljanud –, kuid Greymont oli muutumatu, püsiv väärtus. Jäädavalt tema kodu.

Diana tundis süümepiinu. Isa oli ohverdanud oma õnne ja hoidunud uuesti abiellumast. Tänu sellele ei sündinud perre ühtki poega, kes oleks saanud pärandi suhtes eesõiguse. Tänu sellele jäi Greymont Dianale.

Aga kui ta tahab Greymonti ühel päeval oma lastele pärandada, peab ta kõigepealt abielluma – ja ehkki ta ei riskinud kaotada südant, kavatses ta leida mehe, kellesse suudab sõbralikult suhtuda ja kellega tal on piisav klapp, et teineteist elu lõpuni välja kannatada, ning pühenduda Greymonti säilitamisele.

Tema silmadesse ilmus ärevus. Häda oli selles, et ta oli alati arvanud, et tal on säärase mehe leidmiseks palju aega. Ent nüüd, mil ta oli kitsikusse sattunud, tuli kiiresti rikas abikaasa leida. Järelikult ei tohtinud ta mõtlematult tegutseda.

Tema pilk peatus Tobyl, kes kuulas kõnepidajat, ja ta tundis, kuidas süda saapasäärde vajub. Toby Masterson oli sõbralik ja heasüdamlik mees, kuid paraku oli ta meeletult, *meeletult* igav. Ja ehkki Diana poleks riskinud abielluda mehega, kellesse on oht armuda, ihkas ta vähemalt sellist kaaslast, kellega last eostada ei oleks... tülgastav.

Mõte Toby ülekaalulisest kehast tema vastas, tõnt-sakas nägu temaga kohakuti... Diana ei tahtnud olla julm, kuid teadmine, et mehe kohmakaid embusi oleks õõvastav taluda...

Kas ma suudaksin seda aastaid või koguni aastakümneid välja kannatada?

See küsimus painas teda ega lasknud kuidagi lahti.

Diana vaatas mujale, soovimata selleteemalisi mõtteid heietada. Ta lasi pilgul rännata läbi avara banketisaali täis damastiga kaetud laudu ning õhtuülikondades ja -kleitides linnarahvast.